

I

Ik zit naast haar in de auto, maar ik weet niet meer wie ze is. We rijden zuidwaarts in de Fiat 500 van papa en mama, die nog geen kilometer heeft gereden. De cruisecontrol op 104, de airco blaast een koele bries in onze haren. Het navigatiesysteem leidt ons voorbij Utrecht en Breda, over de grens en dan volgt de ring van Antwerpen. De lucht boven het asfalt zindert. Zo heet waren de zomers in onze jeugdzelden.

Ik durf niet te zeggen wanneer ik haar precies ben kwijtgeraakt, maar op een zeldzaam moment van buitengewoon bewustzijn wist ik zeker dat ze er niet meer was. Het ging zo traag dat wij er allebei niets van hebben gevoeld, net als weefsel dat steeds verder wordt opgerekt en op den duur zonder al te veel verzet zomaar uiteenvalt. Het is maar een theorie, natuurlijk, misschien zie ik een banalere oorzaak over het hoofd. Ik ben ook maar haar bloedeigen broer.

We zijn hier nu toch, op dit onherleidbare punt van wederzijds onbegrip, voor het eerst sinds geruime tijd in elkaars nabijheid. Ik voel het onbehagen,

maar het is veel te vroeg om dat te benoemen. Na alles wat er de afgelopen jaren is voorgevallen moeten we voorzichtig zijn. Er is al zoveel stuk. We zijn omringd door brokstukken, memorabilia, herinneringen aan wie we waren en hadden kunnen zijn.

Een paar weken geleden stelde ik voor om samen weg te gaan. Ze liet mijn berichten onbeantwoord. Mama moest zich ermee bemoeien.

Mijn zusje wilde naar Gent. Ik wist niet waarom en vroeg er ook niet naar, zoals we elkaar allang niet meer bevroegen. Dat was er van ons geworden. Als water dat altijd de weg van de minste weerstand volgt, hadden wij ons erbij neergelegd dat we elkaar toch niet zouden begrijpen. Elkaars keuzes een volongen feit, de wirwar van gedachten die eraan voorafgingen een kluwen waarvan de ander de uiteinden nooit zou vinden. Onze levens waren onlosmakelijk met elkaar verbonden, maar hadden tegelijkertijd niets meer met elkaar van doen. Individuen die elkaars bestaan slechts stilzwijgend erkenden.

Niets herinnert nog aan toen. Zelfs haar geur is die van een vreemde. Vroeger roomzoet met een hint van vanille, dat weet ik nog goed. Nu hout en tabak, en als de airco hard genoeg blaast een onderton van tweedehandskleding.

Denkt ze soms aan vroeger? Aan toen we als kind samen speelden? In roze tutu's op muziek van K3

dansten? Herinneringen die zijn vastgelegd op videobanden die in een doos op zolder van ons ouderlijk huis zijn verdwenen. Zij speelde die nog wel eens af, daar in hun woonkamer, maar de laatste keer is alweer jaren geleden.